

VERSLAG VAN DE
LEZING VAN
28.03.2007

JUDAS,
VERRADER OF
INGEWIJDE

Hans Stolp

WijzeR
Stichting
Voor spirituele groei en bewustwording

Het thema van vanavond is Judas, verrader of ingewijde. En ik dacht, laat ik eens beginnen met een vraag eerst aan jullie. En wil je zelf even antwoord geven van binnen en wil je dat antwoord effe onthouden. Als jij zou moeten beschrijven wie Judas voor jou is, in een paar trefwoorden, hoe zou jij hem dan omschrijven? Het leuke is namelijk, dat je met je eigen antwoord iets vertelt over de manier waarop jij met je eigen schaduw omgaat. Zolang je Judas nog ziet als een schoft, zolang ben je kennelijk nog niet er aan toe om je eigen schaduw serieus te nemen en te accepteren. Zie zo, dat is een stevig begin, de rest komt wel. De vraag is natuurlijk, juist ook door de vondst van het evangelie, het Judasevangelie, dat onlangs in de bekendheid kwam; is hij nou de verrader of is hij de ingewijde, die een offer bracht en hoe zit dat. Er valt een heleboel over Judas te vertellen en ik maak dus een keuze en ik hoop dat we zo al doende iets meer zicht krijgen op zijn levensgeschiedenis.

Eerst dit: een Duitse denker, Friedrich Hebbel, die zei een keer, wat gek hè, Jezus had 12 leerlingen en maar één van hen was een verrader. Hij zei, als Jezus vandaag 12 leerlingen zou kiezen, waarschijnlijk waren het allemaal verraders. Hij bedoelde iets meer te zeggen over die schaduw, die donkere kant. Als je naar middeleeuwse schilderijen kijkt en misschien kennen jullie bijvoorbeeld het beroemde schilderij van het Laatste Avondmaal van Leonardo Da Vinci in Milaan. Een prachtig schilderij. Een heleboel afbeeldingen gaan er rond over de hele wereld. Als je de kans krijgt daar eens op bezoek te gaan, moet je het doen. Ik kende het schilderij van de afbeeldingen en toen ik in Milaan, in het klooster waar het hing, kwam, sprongen de tranen uit mijn ogen en ik jankte achter mekaar door. Het schilderij raakt je tot in het diepst van je wezen en ik weet niet waarom, ik kan het nog niet vertellen. Maar op dat schilderij en op andere, zie je Judas staan. En altijd weer bij de middeleeuwse schilderijen zie je dat over de gestalte van Judas een schaduw valt. Alle andere leerlingen en Jezus zelf zitten in het volle licht. Alleen over Judas valt die schaduw. Je ziet ook vaak dat hij als enige van alle leerlingen met zijn rug naar de kijker toe zit. Alle andere kijken de zaal in, kijken de kijker aan. Alleen Judas draait de kijker zijn rug toe, alsof hij meer geïnteresseerd is in zichzelf dan in anderen. Hij is dus volgens de middeleeuwse schilders iemand over wie de schaduw valt. Jung, de hedendaagse psycholoog zou zeggen, Judas verbeeldt onze schaduw. En wat is dan onze schaduw. Onze schaduw zijn al die dingen, die donkere kanten van onszelf, onze angst, onze verstopte teleurstelling, onze verstopte boosheid, maar vooral die kanten die we zelf niet door hebben. Anderen om ons heen zien het altijd feilloos wat er aan ons mankeert, zelf hebben we het maar niet door. Onze schaduw, die verdrongen donkere kanten van onszelf. En zolang je dus Judas veroordeelt, zolang veroordeel je de schaduw. Zolang veroordeel je, je eigen donkere kanten. Maar, we weten al, dat heeft Jung ons ook geleerd, wil je echt een heel mens worden, wil je genezen, dan zul je eigen donkere kanten eerlijk onder ogen moeten zien. En ze accepteren, want als je je eigen donkere kanten accepteert, dan kun je de weg naar heelwording gaan. Als we eindelijk Judas accepteren, dan kunnen we als mensheid de weg naar de heelwording gaan. Judas is een gevreesde naam. In Duitsland is het bijvoorbeeld bij de wet verboden om je kind de naam Judas mee te geven. Dat mag gewoon niet. Niet dat iemand op het idee komt, maar het is ook nog een keer verboden, zo gruwelijk is die naam verstopt. Allereerst maar dit: In 1975 is het evangelie van Judas gevonden. Het werd gevonden in een codex, dat is een soort papyrusboek, waarin ook nog drie andere boeken stonden: De eerste Openbaring van Jakobus, de brief van Petrus aan Filippus en de brief Allogenes of vreemdeling. Dit evangelie van Judas is uiteindelijk in het bezit gekomen van een Zwitserse stichting en die heeft uiteindelijk de publicatierechten verkocht aan National Geographic, die televisiezender. En die heeft dan vorig jaar, rond Pasen 2006, dit evangelie in de publiciteit gebracht. Het is een heel boeiend evangelie en ik heb er drie uitspraken uitgehaald, om even te laten zien in welke sfeer dit evangelie denkt over Judas. Dan staat er eerst dit: dat Jezus tegen Judas zegt: “maar jij Judas, jij zult hen allen overtreffen, want jij zult de mens offeren, die mij draagt. Jij zult allen overtreffen.” En daarmee worden de andere

leerlingen van Jezus bedoelt en alle gedonkten. Want daar was sprake van in de tekstmark daarvoor. Jij zult allen overtreffen. Nou dat is andere koek dan wij gewend zijn. Judas, als het uitschot, de verrader, de duistere kant en hier staat: jij zult allen overtreffen. Waarom? Jezus zegt, omdat jij de mens zult offeren, die mij draagt. Wie is die mij? Dat is de Christusgeest, de allerhoogste kosmische Geest, die bij de doop in de Jordaan in Jezus was neergedaald en die steeds duidelijker door Hem heen begon te spreken. Jij zult de mens offeren, dat lichaam offeren, die mij draagt, in wie ik naar de aarde mocht komen. Voel je? In die zin suggereert dit evangelie meteen al heel duidelijk: Judas, jij bracht een offer. Want, de mens Jezus moest sterven, omdat door de dood heen, de Christusgeest aan het kruis geboren kon worden. Judas bracht dus een offer. Het tweede citaat is ook een leuke. Toen Jezus dat hoorde, lachte hij. Dat vind ik zo leuk, want nergens in de Bijbelse evangeliën vinden we een lachende Jezus. We kennen wel een lachende Boeddha, maar een lachende Jezus eigenlijk niet. Maar, in deze geschriften wel. Toen Jezus dat hoorde, lachte hij en hij zei tegen Judas: “jij dertiende geest, waarom doe je zo je best? Kom op, spreek je vrij uit en ik zal geduldig naar je luisteren.” Die benaming, “jij dertiende geest”, daar zit iets heel bijzonders achter. Bij ons is dertien een negatief getal, in de oude traditie juist het tegendeel. Er zijn twaalf leerlingen, maar Jezus als de dertiende vormt het middelpunt van die twaalf leerlingen. De dertiende is dus het centrum van de twaalf. Er zijn twaalf dierenriemtekens, de dertiende staan in het centrum, verbindt al die dierenriemtekens. De dertiende is ook, de zon temidden van de sterren. Nou mens, voel je wat een enorm hoge benaming? Jezus zelf, hij wordt in oude geschriften de dertiende genoemd. En nu noemt hij ook Judas, de dertiende. Alweer een heel andere manier van aanspreken en beoordelen dan wij gewend zijn. Het derde citaat is dit: hierin zegt Jezus tegen Judas: “Zie aan jou is alles gezegd. Hef je ogen op en zie op de wolk en zie op het licht in de wolk en om de sterren die de wolk omgeven. De ster die de leiding heeft, is jou ster.” Hier wordt Judas vergeleken met een ster die de leiding heeft. Nu kennen we de ster uit de Bijbel als bijvoorbeeld de ster van Bethlehem, die de wijzen wees naar Jezus. De ster die de leiding heeft. De ster in Bethlehem wees ons de wijze naar een hele nieuwe toekomst die in dit kind open ging. Ook Judas wijst ons de weg naar een nieuwe toekomst. Hoe dan? Eigenlijk heel eenvoudig. Als je de Judas in jezelf, je schaduw aanvaardt en door die aanvaarding eindelijk die schaduw stap voor stap laat genezen. Hè, hè, dan kun je eindelijk een heel mens worden. Dat is de bedoeling. We staan aan het begin van een ontwikkeling, waarbij we zullen leren onze schaduw te aanvaarden en zo, stap voor stap de weg te gaan naar de hele mens, die wij ten diepste zijn. Judas wijst ons de weg. Alleen door het donker heen, alleen door de schaduw heen, zullen we die toekomst vinden. Als je dit geschrift nu zo ziet en je ziet hoezeer hier de rol van Judas, als een hele bijzondere rol geschilderd wordt en je voelt in al die beelden die ik genoemd heb; Judas is kennelijk een hoge ingewijde, volgens dit evangelie. Anders kan je niet de dertiende genoemd worden. Anders kan je niet zo groot zijn dat je een offer kunt brengen. Hoe zit dat dan? Is hij nu de ingewijde of de verrader? Wat moeten we nu denken? En je ziet heel vaak die groeiende tweedeling: dat in de kerkelijke wereld Judas als een verrader wordt gezien en in de spirituele wereld vooral als de ingewijde. Zou het misschien zo kunnen zijn, dat hij misschien beide is? Èn verrader èn ingewijde. Dat zou kunnen, maar dat antwoord komt later. Eerst eens kijken, want ook dat is boeiend, hoe hebben de mensen nu door de eeuwen heen over Judas gedacht? Hebben ze altijd hetzelfde gedacht? Nee, in de eerste eeuwen zie je in de oude geschriften en natuurlijk met name in de Nag Hammadi-geschriften, dat zijn de geschriften van het spirituele Christendom, daar zie je Judas beschreven, aangeduid, als een ingewijde. In de eerste eeuwen wist men het nog: Judas heeft een offer gebracht om de meester door de dood heen te leiden. Deze traditie werd uitgeroeid door de groeiende kerkelijke traditie, zeg maar zo rond 250, 300. Iedereen die nog zo'n spiritueel Christelijk geschrift in handen had, die werd even een kopje kleiner gemaakt. Die werd echt vermoord. Deze uitroeiing is zo rigoureuus gebeurd, dat er geen enkel exemplaar van

die spirituele geschriften overgebleven is. Eindelijk in 1945, na 1600 jaar, werden ze onder het zand van Egypte teruggevonden. Voel je? Dus oorspronkelijk in de eerste paar eeuwen wist men nog, Judas is een ingewijde, iemand die een offer heeft gebracht, hoe het verder ook zit. Maar, toen werd die traditie vermoord, uitgeroeid, heel hardhandig en wat overbleef was de kerkelijke traditie.

In de kerkelijke traditie werd alleen maar Judas als de grote verrader benoemd. Het gekke is – en ik denk dat het jullie ook zo vergaan is – niemand heeft zich ooit afgevraagd: wat voor verlangens had Judas nou? Wat voor idealen had hij? Wat voor type mens was het? Wat voor angsten beleefde hij? Het stempel de verrader was al genoeg en we dachten eigenlijk niet meer aan de mens daarachter. Voel je? Dat is eeuwenlang zo geweest; vanaf 300, Judas de verrader. Maar, in de tijd van de verlichting, toen het denken in de mensheid zich begon te ontwikkelen – en dat is een periode, zeg maar 1650 – 1789, vanaf die tijd zag je heel langzaam veranderingen komen in dat beeld van Judas. En heel boeiend is, wie is nou de eerste die dat beeld veranderd? Nou, dat is Bach, voor zover we kunnen terugvinden. Bach, in zijn Matheüspassion. En die Matheüspassion stamt uit 1729. En daar zegt Bach dat. En dan laat hij het koor dit zingen in die Matheüspassion: ik ben het, ik moet boeten aan handen en aan voeten gebonden in de hel. Die slagen en die banden en wat Gij hebt verdragen, dat heeft mijn ziel verdiend. En dan moet je weten dat bij Bach in de Matheüspassion en ook in andere stukken, als hij het koor laat zingen, dan vertegenwoordigt het koor de gehele mensheid. Dus hier laat hij zeggen, nee, het is niet die ene man van toen, ik ben het, wij zijn Judas. Wij hebben op de een of andere manier De Meester verraden. Dat is een enorme stap geweest in die tijd. Om in plaats van te wijzen, die schoft, die verrader, enz., die stap te maken naar binnen en te zeggen nee nee, het gaat niet om die man van toen, het gaat om de ontdekking dat Judas in mij woont. Ik heb zo'n schaduw, ik laat soms mensen in de steek. Ik verraad soms mensen zonder dat ik het zelf door heb. Voel je? Judas leeft in mij. Een enorme stap die Bach daarmee gedaan heeft. In de vorige eeuw zie je dan, vanaf zeg maar 1950, dat die ontwikkeling heel snel gegaan is. Er is een prachtig boekje verschenen van Marie Noël en dat boekje heet op z'n Duits `Erfahrungen mit Gott` en daarin beschrijft ze hoe ze van kind af aan met God geleefd heeft en daarin vertelt ze ook hoe ze als kind bij haar grootouders logeerde. En haar grootvader las aan tafel uit de Bijbel voor. En daar las hij voor over het lot van Judas. En dan las hij voor: "het ware beter geweest als hij niet geboren was. En ineens zegt ze, kreeg ik het zo te kwaad, een vriend van Jezus, waarom moet die zo afgekat worden, dat er gezegd wordt, het ware beter geweest dat hij niet geboren was? Hoe kan God, hoe kan Jezus zo onaardig zijn tegen die ene mens die kennelijk de weg kwijt raakte? Ze kwam in opstand. En ze vertelt in haar boek dat ze met haar vragen over Judas – kind van 8 jaar – naar haar grootmoeder rende - haar grootmoeder was de vraagbaak in die tijd. En ze vroeg: Grootmoeder hoe kan dat nou, hoe kan God nou zo'n mens veroordelen? God is toch liefde? En haar grootmoeder zei alleen maar: `ach kind, dat kunnen wij niet begrijpen, dat moet je alleen maar aanvaarden.` Ik vind dit zo'n boeiend verhaal. Die oude generaties, mijn grootouders konden het ook nog: `dat moet je maar geloven`, maar wij kunnen dat niet meer. Wat we met ons hoofd niet vatten kunnen, dat kunnen we niet zomaar geloven op gezag en daarmee begon de grote verandering in het Judasbeeld. In 1987 verscheen er ook in Duitsland, een boek van Louise Rinser en dat heette `Mirjam`. Het is ook in het Nederlands vertaald en het is ook in Nederland vrij bekend geworden. Mirjam is Maria Magdalena. En in dat boek ook een citaat over Judas en Judas noemt zij in dat boekje `Hoeda`. En dan laat ze Maria Magdalena (Louise Rinser) zeggen: `Arme Judas, wanhopige revolutionair.` Toen die eindelijk inzag dat Jezus niet degene was voor wie hij hem hield, ging hij heen en hing hij zich op aan een boom. Donkere tweelingbroeder van Jezus. Ze stierven beiden op dezelfde dag. Beiden aan het hout. Beiden de verstikkingsdood. Hun beider namen blijven in alle

eeuwigheid met elkaar verbonden. Jezus het licht, Judas zijn aardse schaduw. Is het niet prachtig? `Donkere tweelingbroeder van Jezus.` En hier raakt ze de kern heel precies. Als het Goddelijke Licht op aarde begint te stralen, dan roept dat licht ook een schaduw op. Want, hier op aarde heeft elk licht een schaduw. Zonder die schaduw kon dat Goddelijke Licht op aarde niet geboren worden. Dank je wel Judas, dat jij een offer bracht om die noodzakelijke schaduw te vertegenwoordigen, in je leven uit te beelden en te dragen. Donkere tweelingbroeder van Jezus, licht en schaduw en alleen die beide aspecten vormen de volheid van het aardse leven.

In 1975 was er inmiddels al een boek verschenen van Wouter Jens. Bij Ten Have ooit uitgegeven en vertaald als `De zaak Judas`. En Wouter Jens doet in dat boek een oproep om Judas zalig te verklaren en zelf heilig te verklaren. Eigenlijk, zegt hij, is Judas een heilige, iemand die een offer gebracht heeft. Raoul Nieman, een ander, die zegt zelfs in zijn boek *Jesus wer bist du?* Eigenlijk zou er ook een Judaspassion geschreven moeten worden. We hebben nu de Matheüspassion en daarin wordt het lijden van Jezus beschreven. Maar met evenveel recht kun je een Judaspassion schrijven over het lijden van Judas. En Eugen Drewermann, een bekende theoloog, - je mag het allemaal vergeten hoor, maar dan krijg je een beetje gevoel voor de ontwikkelingen - die zegt: In Judas komen wij een mogelijkheid op het spoor, waaraan wij allemaal deel hebben. We komen een mogelijkheid in ons zelf op het spoor: Judas leeft in ons. En wat ik nu zo fascinerend vond toen ik deze gegevens vond en op een rij zette; In de moderne tijd hebben wij al denkend dezelfde inzichten gekregen als de esoterische traditie - het oorspronkelijke spirituele Christendom - intuïtief en vanuit verlichting wist, zoals het in het Judasevangelie beschreven staat. Voel je? Al denkend kwamen tot het inzicht: hij is niet alleen maar die verrader. Hij beeldt de schaduw uit. Hij was noodzakelijk, opdat het Goddelijk Licht op aarde kon schijnen. Judas heeft geleden om die opdracht te vervullen, enzovoorts. Denkend, deden we langzamerhand, stap voor stap, dezelfde ontdekking als de ingewijden vroeger in de oude tijd, in die eerste eeuwen al wisten. Ik denk dan ook dat het niets voor niets is, dat het Judasevangelie nu, uitgerekend in deze tijd gevonden is. Ik vind het zo boeiend. Eerst is het evangelie van Maria Magdalena gevonden. En die vondst van het evangelie van Maria Magdalena heeft bewerkt, dat we op een hele nieuwe manier tegen Maria Magdalena aan leren kijken. We ontdekten: zij is de belangrijkste leerling van Jezus. Ze steekt met kop en schouders boven de mannelijke leerlingen uit. Ze is helemaal niet die hoer en die overspelige en die bezetene, die de kerkelijke traditie ervan gemaakt heeft. En eindelijk hebben we dat begrepen en beginnen we dat een plaats te geven in ons hart. Het lijkt alsof de geestelijke wereld zegt: en nu nog een stapje verder, nu even kijken naar Judas. En nu zien: ook Judas, hem is geen recht gedaan in de kerkelijke traditie; hij is anders dan jullie ooit geleerd hebben. Kijk maar, kijk maar, kijk maar. En het boeiende vind ik, dat als het ons lukt anders te kijken naar Judas en anders met hem om te gaan, zullen we daardoor ook anders met onze eigen schaduw omgaan? Nadenken over Judas is niet iets leuks, iets gezelligs, iets vanuit je hoofd: och je kunt er ook anders naar kijken; het gaat heel direct over onszelf. En ik denk daarom en daarom alleen, heeft de geestelijke wereld het zo geleid, dat precies op deze tijd, nu we eraan toe zijn, het ook met ons denken te pakken. Ok, kijk, hier zijn alle gegevens. Nu kun je het goed begrijpen en duidelijk begrijpen. Mooi hè. Als je nu eens even verder kijkt en vraagt: wat weten we eigenlijk van het leven van Judas, is daar wat meer over bekend? Ja, als je goed kijkt, weten we wel wat meer. En dan worden er allerlei dingen duidelijk. We weten dat Judas, als enige van de leerlingen, kwam uit Judea. Judea is de streek rond Jeruzalem. Alle andere leerlingen kwamen uit Noord-Israël, uit Galilea en dat is het gebied rond het meer van Kapernaüm. Is dat belangrijk? Ja, want het meer van Kapernaüm, nog steeds het meer van Galilea, als je daar ooit komt - kan ik je zeer aanbevelen - dat is de mooiste streek van Israël. De natuur is daar prachtig. Dat is heel dromerig, heel

verstild, heel mystiek. Als je ergens engelen zou willen zien, dan moet je daar wezen. Zo mystiek is de sfeer daar. Kun je je voorstellen wat ik bedoel? Vandaar ook dat alle leerlingen, die uit die streek kwamen, dat waren dromers, die een natuurlijke verbinding met de geestelijke wereld hadden. Dat hadden al die mensen daar nog. Maar, de mensen die uit Judea kwamen; Judea was een heel dor landschap. Het lag vlak bij de Dode zee. En bij de Dode Zee groeit helemaal niks. Het zit vol met zout en kilometers daarom heen groeit niks. Een dode wereld. En de mensen in die streek – je zou ze kunnen vergelijken met de mensen van onze tijd in de Amsterdamse grachtengordel - allemaal in het hoofd, maar ze weten niet meer waar een ei vandaan komt en ze hebben geen natuurlijke verbinding meer met de natuur en met de geestelijke wereld. Voel je een beetje? Judas was een man, door zijn afkomst, die heel sterk in zijn denken zat. Intuïtieve verbinding met de geestelijke wereld? Flauwekul. In onze wereld zou hij lid geweest zijn van Skepsis, weet je wel? Die organisatie die niets moet hebben van alles wat bovennatuurlijk is. Dat is typisch Judas. En hij dacht dan ook; die Meester van mij, die wordt straks koning van Israël. Want, hij was naast dat rationele van hem, ook nog eens een politieke idealist. Politiek, want idealisme over de geestelijke wereld had hij niet. Alles was alleen maar aards? Voel je? En daarom waren zijn idealen ook aards. En hij hoopte dus dat zijn Meester ooit een keer de koning van Israël zou worden, alle Romeinen eruit zou donderen en weer recht en vrede voor het volk zou brengen. En daar had hij steeds alles voor over. Dat de Meester andere dingen zei, het drong niet tot hem door. Dat de Meester het had over een koningschap in het hart, het drong niet tot hem door. Hij vertaalde alles plat aards. Hij begreep de Meester dus niet. Maar hij kon ook niet anders, voel je? En toen gebeurde het. Na de inwijding van Lazerus, die Johannes werd, ofwel de opwekking van Lazerus, hoe je het maar noemen wil - dat is vlak voor de stille week gebeurd - toen stond Jezus op het toppunt van zijn populariteit. Alle Joden waren enthousiast. Nu heeft deze Meester zelfs de dood overwonnen! En Judas dacht ha, nu gaat het gebeuren. Nu zal de Meester aan het hoofd van de troepen gaan staan. Nu zal hij de opstand beginnen en nu wordt Hij koning. En wat doet Jezus? Hij verstopt zich drie dagen lang. Onvindbaar, voor de leerlingen en voor de andere mensen. En het enthousiasme van de mensen ebt weg. Hij laat het juiste moment voorbij gaan. En Judas denkt: ahh, alles waar ik drie jaar voor gestreden heb, gehunkerd heb, het gaat voorbij, wat moet ik doen!?. En hij komt, geïnspireerd door Lucifer, de duivel, op het idee: Ik schakel de Farizeeërs in en de Romeinse soldaten en ik stuur wat gewapende mannen op hem af. En als dat gebeurd, dan zul je vanzelf zien, dan gaat Jezus en zijn leerlingen zich verdedigen. Hup de strijd breekt los, de oorlog breekt uit, de opstand. Kortom, hij bracht het verraad, deed het verraad - met van hem uit goed bedoelde motieven - om zijn Meester even voor het blok te zetten. Zo begon het bij Judas. En zo is eigenlijk, vanuit zijn levensgang, het best begrijpelijk, waarom het zo gaat. Even een paar details; op oude schilderijen wordt hij altijd afgebeeld met een rode baard. En daarmee wordt aangeduid, hij is anders dan anderen. Hij wordt ook afgebeeld als iemand die altijd het zout morst. En weet je, zout is symbool van ons Hoger Zelf. Jullie zijn het zout der aarde. Met de kracht van je Hoger Zelf kun je de aarde genezen. Maar Judas zit helemaal in zijn ratio en dus in zijn ego. En hij is zijn verbinding met zijn intuïtieve innerlijke weten en daarmee het Hoger Zelf, kwijt geraakt. Hij morst zout. Voor wie oren heeft om te horen of voor wie de taal van het beeld kan verstaan, is het duidelijk. Johannes zegt ook dat hij een dief is. En dat hij dus in een hebzuchtige sfeer is terecht gekomen. Dat is het lot van Judas. En dat is de menselijke weg waardoor hij gekomen is tot het verraad van Jezus. Van hem uit, uit goed bedoelde motieven, als je het zo van hem uit bekijkt. Maar de ellende is, het is dus begonnen met helemaal in zijn hoofd komen en de verbinding met zijn hart kwijt raken. Weet je wat ook zo fascinerend is. In die oude geschriften wordt Judas met een bepaalde term, een ontijdig geborene, genoemd. Dat is een term waarmee ook Paulus wordt aangeduid. En een ontijdig geborene – het is zo'n boeiende uitdrukking hè – iemand die te vroeg geboren is, nou op een bepaalde manier is hij te vroeg

geboren. Hij mocht in zijn tijd al iets uitbeelden, wat pas in onze tijd echt begint te spelen. Namelijk, het lot mocht hij uitbeelden, van een mens die helemaal in zijn hoofd terecht komt. En die de intuïtieve innerlijke verbinding met de geestelijke wereld kwijt raakt. En die daarmee ook helemaal in het ego terecht komt. En van een innerlijk weten niet meer weet. En van vertrouwen op een grotere werkelijkheid niet meer weet. Hij mag het lot uitbeelden van de rationele mens, die in zijn ratio is vastgelopen. En dat is de mensheid van nu. Dat vind ik zo boeiend. En ook daarom voel je, moest dit evangelie nu gevonden worden. Opdat het beeld van Judas heel duidelijk zou gaan oplichten als een voorbeeld voor onze tijd. Er is ook wat bekend over vorige incarnaties van Judas. En ook dat is weer fascinerend, daar kun je uren over doorvertellen, dus heel kort: de laatste incarnatie, voordat hij geboren werd als Judas uit Iskariot, een leerling van Jezus, was hij geboren als de man, die de naam kreeg Judas de Makkabeër. En dat was zeg maar 180 voor Chr. En in die tijd was er een Syrische koning Antiochus de Vierde Epifanes en die had Israël bezet, maar die had ook nog eens de tempel ontwijfd. Die had in het Heilige der Heilige - dus de meest Heilige plek van Israël, waar de ark stond, waar alleen maar één keer per jaar de Hoge Priester mocht binnen gaan en verder niemand, want daar woonde God - Antiochus de Vierde Epifanes, die Syrische koning, had daar een heel groot afgodsbeeld laten zetten en dat noemde hij Antiochus Zeus. Naar zichzelf en de Griekse oppergod. En hij dwong iedere Jood om aan dat beeld te offeren. Voor de Joden is die tijd, zeg maar 180 voor Chr., zij hadden het gevoel, nou is de tijd van de Antichrist aangebroken. Want zo erg, het Heilige is ontwijfd en in plaats van te knielen voor God, moeten we voor zo'n afgodsbeeld knielen. De Joden kwamen in opstand onder leiding van de vader van de latere Judas de Makkabeër, Mattatias. En Mattatias stierf al snel en zijn oudste zoon Judas nam de leiding van de opstand tegen de Syriërs over. En hij kreeg al heel snel de bijnaam Judas de Makkabeër, de Hameraar, omdat hij met veel geweld het Syrische leger en de Syrische koning uit Jeruzalem wist te verdrijven. En hij wist het zelfs voor elkaar te krijgen om de tempel weer helemaal te vernieuwen. En dat feest, het feest van de tempelvernieuwing, wordt nog altijd door de Joden gevierd. Het is een heel belangrijk feest. En dat is nou zo gek. In die incarnatie, als Judas de Makkabeër, had hij natuurlijk ook heel veel politieke idealen. De Syriërs eruit donderen, Israël weer vrijmaken, de tempel herstellen. Maar, in die incarnatie waren deze idealen heel positief. En nu komt hij met dezelfde impuls, politieke idealen, weer terug. En nu werkt ze tegen hem. Zo zie je even, hoe het door de incarnaties heen, kan lopen. Niet alleen met hem, maar ook met ons. En hij kon in deze incarnatie niet de stap maken naar: oh ja, er is een diepere werkelijkheid, dan alleen het politieke idealisme. Wat mij heel duidelijk is geworden, is dit. En ik hoop dat jullie dit goed kunnen vatten. Het komt doordat ik zelf veel met gestorvenen mocht communiceren. En als je met gestorvenen mag communiceren doe je deze ontdekking: dat gestorvenen heel erg gevoelig zijn voor wat wij denken en zeggen. Als wij nu kwaad spreken over gestorvenen, voelen gestorvenen dat regelrecht als een steek in hun eigen hart. Dit is heel wonderlijk. Ons, wat wij nu van binnen ervaren als van ons, onze gedachten, onze gevoelens, helemaal privé van ons, in de geestelijke wereld staat dat buiten ons, zien we dat in grote beelden om ons heen. En wat we hier als buiten ervaren - de andere mensen, jullie gezichten, ik zie jullie, ik ben verbonden met jullie, maar jullie staan toch buiten mij - in de geestelijke wereld voel je dat als één. Kun je je nu voorstellen? Als dat klopt, zullen de gestorvenen dus heel direct voelen wat wij over hen denken of zeggen. Ik heb het heel goed geleerd. Één keer heb ik iets lelijks over mijn moeder gezegd, maar diezelfde avond stond ze naast mijn bed om te vertellen dat ze daar erg veel last van had in de geestelijke wereld, ze was gestorven. En ik was bezig om te verwerken wat ik met haar beleefd had. En ik stond dus even te schelden. Maar, ze kwam dus even vertellen, Hans, ik heb er heel veel last van. En ik weet dat het zo werkt. Als je dit nu in je achterhoofd houdt - heel belangrijk om dit te weten natuurlijk in je eigen omgang met gestorvenen - kun je je nu voorstellen als ik zeg: Judas heeft er ontzettend

veel last van gehad. Tweeduizend jaar lang door mensen over heel de wereld, zo veroordelend, bijna met haat, met afweer, met angst, besproken te worden. En al die eeuwen, heeft hij al die steken in zijn hart van duizenden mensen over heel de aarde, moeten verdragen. Het ware beter geweest als hij niet geboren was. Dan zou hij dat zware lot in de geestelijke wereld niet hoeven te verdragen hebben. Voel je? Kortom, ik denk, het is de hoogste tijd om op een andere manier over Judas te leren spreken. Zowel voor onszelf, dat heb ik al duidelijk gemaakt, maar nu ook voor Judas. Mogen wij hem eindelijk leren begrijpen. Van dat bombardement van haat, agressie, veroordeling, waaronder hij nu al tweeduizend jaar lijdt. Ik denk dat het een hele belangrijke opdracht is als we dit zo leren doen. Ik zei, en ook dat is tragisch omdat Judas een mogelijke kant van het zelf uitbeeldt, Judas, de Bijbel maakt het zelfs duidelijk als je het goed leest. In het Johannesevangelie staat het. Er staat dat eerst de duivel Judas inspireerde en zei: ga maar naar de Hoge Priesters en maak maar een afspraak om de soldaten naar hem te brengen. Het verraad is geïnspireerd door de duivel. En dan wordt er verteld over het laatste avondmaal. Dan zitten ze voor het laatst met elkaar te eten. En dan zegt Jezus: één van jullie zal mij verraden. En na afloop van dit gesprek – daar zal ik nu verder niet over uitwijden - maar dan staat er: en toen voer de satan in Judas' hart en hij stond op en ging naar de Farizeeërs. Eerst de duivel, toen de satan. Eerst Lucifer, toen Ariman. De beide krachten van het kwaad namen bezit van hem. En als je eenmaal op die weg terecht gekomen bent, daar zit - dankzij het helemaal in je ego terecht komen, in je ratio terecht komen, verbinding met het innerlijk weten, met het Hoger Zelf kwijtraken – dan kom je in de macht van, eerst van de duivel en dan van de satan. Begrijp je waarom dit tragische lot daarop uitlopen moest? Dat hij uiteindelijk zelf aan zijn leven een einde maakte. De beide machten van het kwaad, de overmacht waren tot die laatste definitieve daad. Met deze levensgang beeldt Judas dus een mogelijkheid uit voor ons. In deze tijd staan wij allemaal voor een keuze. Wij kunnen kiezen voor het leven van Judas of wij kunnen kiezen voor het leven van Jezus. Het leven van Jezus betekent: knokken met je ego, de weg van transformatie, heelwording en dan voelen hoe die diepere kracht van het Hoger Zelf, de Boeddhanatuur, de geest, de innerlijke Christus – alle religies wisten daarvan – maar dan ga je voelen hoe die kracht geboren wordt in jezelf. Dat is de weg van Jezus. Als je op de weg van Judas komt, dan kom je dus op de weg van de ratio, alles ontkennen wat het ratio niet begrijpen kan, enzovoorts, dan kom je in de sfeer van het ego, in het oordelen en het is een hele sluipende weg. Je ziet het aan Judas. Hij dacht het zo goed te bedoelen, zijn Meester echt een handje te helpen, zodat de opstand eindelijk zou beginnen. Maar, hij had niet echt geluisterd naar de Meester. Hij was niet meer in staat te luisteren naar de Meester, omdat hij naar zijn Meester keek door de bril van zijn eigen ego, van zijn verwachtingen. En als je zo het spoor bijster raakt en je kunt niet eens meer echt luisteren naar de ander en je komt helemaal in je eigen spel terecht, dan wordt je wel het kanaal, eerst voor Lucifer en dan voor Ariman. Wij staan voor de keuze. Ik ben me echt bewust dat deze keuze *het* gebeuren van deze tijd is. Ik zeg dat, omdat ik denk, ja, nou, velen zullen iets hebben van waar heb je het nu over? In het diepst van ons wezen staan we echt voor deze keuze. De meeste maken deze keuze onbewust, laten zich meeslepen door de sfeer van de tijd, de omgeving, wat er in hun innerlijk gebeurt, enzovoorts. Maar toch is het een keuze. Wordt je maar bewust. Welke weg wil je kiezen? Welke denk je dat het zijn moet? Er zijn mensen die vragen – en er zijn ook veel kloosterlingen die dat deden, als ik de literatuur van vroeger nakijk – en die stellen deze vraag en dat kun je je wel voorstellen, die zeggen hoe kan dat nou? Twaalf leerlingen, die leefden dag in, dag uit met Jezus, die voelden dus dag in, dag uit de kracht van die Christusgeest, de kracht van die Kosmische Liefde die door Jezus heen straalde. Hoe kan dan één van die leerlingen juist de weg van het kwaad opgaan? Is dan die kracht van de Christusgeest niet alles overheersend? Ja, die is allesoverheersend. Maar die is zo overheersend, dat die zowel het donkere als het licht aan het licht

brengt, naar de oppervlakte. Als de Christusgeest in ons aan het licht begint te komen, zal eerst al het donker aan het licht komen. We leven in een enorm fascinerende tijd hè.

Een klein zijstapje, maar dat is zo leuk, want dan zie je de grotere verbanden. Volgens de Egyptische traditie, heel kort samenvattend, begint de grote transformatie van de aarde en de wereld op 17 september 2001. Het is een eeuwenoude voorspelling, 10.000 jaren voor Christus en het staat ook nog afgebeeld in de piramide van Cheops. Het zijn gewoon hele oude feiten. Omgerekend naar onze jaartelling, 17 september 2001. Veel mensen denken dan: 11 september? De Twin Towers? Hoe kan dat nou? Want er staat ook nog in de Egyptische traditie, dat dan de energieën beginnen te stralen, die de mens zullen maken, zoals Hij is, die ons geschapen heeft. Dus de Heilige energieën gaan werken aan ons en brengen ons Hoger Zelf aan het licht en maken ons daardoor Goddelijk, want die kracht is Goddelijk. Voel je? En die energieën beginnen dus vanaf 17 september 2001 te werken en wat gebeurt er? Twin Towers. Ja, als ze gaan werken, komt eerst onverhuld, al het donkere aan het licht. Ieder mens die er voor kiest om de weg naar het Hoger Zelf te gaan - de weg van Jezus - en die probeert vanuit de beperktheid van het rationele denken, naar het weten van het hart af te dalen, die krijgt de ene donkere levensles na de andere op zijn of haar bordje neergelegd. Het kan niet anders dan zo. Voel je? Nu, ik denk dat het heel wezenlijk is om dat te voelen. Als het Christuslicht gaat stralen en je staat ervoor open en je kiest daarvoor: die weg wil ik gaan, dan komt het donker onverhuld aan het licht. Judas, hij verbeeldt ons eigen donker, dat dan aan het licht komt, dood loopt en sterft. Ze zijn beiden ongeveer gelijktijdig gestorven, Jezus en Judas. En weet je wie er eerst stierf? Eerst Judas. Eerst sterft het ego, voordat het Hoger Zelf geboren wordt. Voel je die diepe samenhang? Ook daarin beelden ze samen het allerdiepste gebeuren in onszelf uit. Goed, de beginvraag was: Is hij nu een verrader of een ingewijde? En mijn antwoord is: hij is het beide.

Hij is inderdaad een ingewijde. En ik geloof heilig, ik weet het ook zeker, dat hij in de Geestelijke wereld, voor hij afdaalde naar dit leven, de rol op zich nam van de verrader. Maar, ieder mens heeft ook altijd weer keuzes. Dat klinkt gek. Dan komen we in dit lichaam en die keuze voor de ratio is wel zijn keuze. Hij kon niet zeggen: ja, ik moest nu eenmaal dat offer brengen, ik kan er ook niets aan doen. Voel je? Nee, nee, nee, we zijn ook verantwoordelijk voor onze eigen daden. Waarschijnlijk had Judas karmisch gezien deze les ook nodig voor zijn verdere groei en paste het zo in elkaar. Maar, hij was de verrader. Ik ben me zo bewust dat alles hier op aarde in dit leven – en dat zullen wij heel sterk in de spirituele traditie moeten leren – is dualiteit. Het is licht en donker. En wij hadden zo de neiging of alleen licht of alleen donker, enzovoorts. En de spirituele traditie heeft ook de neiging om het donkere een beetje over te slaan. Het is beide. Dus Judas is èn de ingewijde die een offer brengt – dank je wel Judas en hij beeldt daarmee iets uit van mijzelf, waar ik heel veel van kan leren, echt, dank je wel – en tegelijkertijd, hij blijft ook de verrader, verantwoordelijk voor de daden die hij in dat leven gesteld heeft. Voel je? Beide blijft hij. En het één moet je niet uitspelen tegen het ander. Ik hoop dat we zo de patstelling kunnen overbruggen tussen, enerzijds de kerkelijke wereld die zich helemaal vastgebeten heeft in de rol van de verrader en anderzijds de spirituele traditie, die met het nieuwe evangelie in de hand roept van aha, zie je, hij is een ingewijde. Ja, ja, wacht effe, het is beide, dualiteit, licht èn donker. En hij zal de eerste zijn, als we hem ontmoeten, om ons vertellen hoe zeer hij zelf gegroeid is door dit donkere lot. Want ook aan donkere ervaringen kun je juist zo groeien. En Judas zal de eerste zijn om ons dat vertellen. Tot slot, maar dat is een klein detail, er zijn zoveel details, maar deze vind ik wel leuk. We zijn bijna aan het begin van de Pasen en dan zie je ook het beeld, dat er verteld wordt, dat Judas Jezus verraden heeft voor 30 zilverlingen. En je voelt wel, al die beelden zijn hele veelzeggende beelden. Niet zomaar. Dertig is het getal van de maan. De maan doet er 30 dagen over, ongeveer, om weer vol te worden en door de cyclus heen te gaan. Zilver is de

kleur van de maan. Judas verraad Jezus als de maan. Wat wordt daarmee bedoeld? Daar wordt iets heel dieps mee bedoeld. En ik hoop dat ik dat heel simpel in een paar woorden kan uitleggen. Maar, het is de essentie waar we voor staan. De maan en een maanreligie, symboliseert het indirecte weten. De maan krijgt het licht van de zon en straalt dat via de omweg van zichzelf naar ons door. Het maanlicht is zonnelicht via de omweg. Het zonlicht is direct licht. En daar gaan we ook heerlijk in zitten en staan. Voel je? Een maanreligie is een religie, waarbij het Goddelijke weten via de omweg van het vingertje - geboden, voorschriften, profeten - naar ons toekomt. Via de omweg van geboden, voorschriften, priesters, komt het naar ons toe, maanreligie. Een zonnereligie is een religie, waarin het Goddelijk weten regelrecht zomaar in ons hart open gaat. De zon schijnt en door het schijnen van die zon bloeit het weten in ons hart open. Dan hebben we geen verboden meer nodig, geen voorschriften, geen priester meer nodig. We weten zelf. Mooi hè? Alle religies, eigenlijk tot nu toe, waren maanreligies. Jezus, die kwam nu om dat Goddelijke weten, de innerlijke Christus, naar ons toe te brengen, zodat we eindelijk in de sfeer van het innerlijk weten – zonder religie – zouden leven. Maar, daar begreep Judas niets van. Hij dacht: Jezus is de zoveelste Meester, die even komt vertellen met het vingertje hoe het moet, die weer voorschriften komt geven, die weer regels komt geven. Hij vertegenwoordigt de maanreligie, het indirecte weten. Nee, Jezus kwam de innerlijke Christus brengen, zodat we allemaal zelf zouden weten. Hij kwam juist ons die stap brengen van maanreligie naar zonreligie. En arme Judas. Deze stap kon hij, die zo in zijn hoofd zat, in de ratio, niet begrijpen. En daarmee begreep hij het grote geheim van Christus niet. En daarmee kon hij zo scheef groeien. De moraal van dit verhaal, heel simpel, ken jij je eigen Judas? Dat is de eerste. Kun je ook proberen mild te worden voor je eigen Judas? En kun je met die mildheid voor jouw eigen schaduw, jouw innerlijke Judas, Judas helpen bevrijden van dat gruwelijke lot, waaronder hij nu al 2000 jaar gebukt gaat. En kun je de opdracht van deze tijd vervullen, om te groeien naar de kracht van dat innerlijke weten. Die stap te maken naar de zonnereligie, de innerlijke Christus. Voel je? En alle uiterlijke autoriteiten los te laten. Durf maar. Bijbel, Koran, Priester, Paus, laat de hele rataplan los. En durf te luisteren naar je eigen innerlijk weten, de innerlijke Christus, het zonnelicht dat open gaat. Als je dat doet, dan kies je voor de weg van Jezus. Doe je het anders, blijf je in de maansfeer hangen - vingertje, geboden, bewijzen met het hoofd – dan kom je op de weg van Judas terecht en dat is een doodlopende weg. In deze tijd hebben we allemaal een keuze.

Vragen:

1. Eindelijk een uitleg over Judas die ik eigenlijk al heel lang wist, maar niet onder woorden kon brengen. Heel erg bedankt.

Dat vind ik nou leuk. Dat hoor ik vaker van mensen, die zeggen: Wat jij vertelt, eigenlijk wist ik het al. En dat is zo mooi, dat in deze tijd dat eigenlijke weten steeds meer naar boven komt. Ik herken het van mijzelf toen ik voor het eerst op het idee van karma en reïncarnatie kwam. Ik was al predikant en ineens, als een bom, sloeg het in. En ineens dacht ik, maar eigenlijk heb ik het altijd geweten. En dat is het boeiende van deze dingen: eigenlijk heb ik het altijd geweten. En dat betekent dat je innerlijk weten spreekt. En dan zitten we dus bij de kern.

2. Judas ingewijde versus verrader. Jij zult allen overtreffen, want jij zult de mens offeren die mij draagt. Was de rationele Judas zich bewust dat hij werktuig en ingewijde was? En ben jij je dat als mens zelf bewust? Waar kan ik die Egyptische voorspelling betreffende 2001 vinden?

Om met het laatste te beginnen: in mijn boekje, “De bijzondere tijd waarin wij leven,” daarin kun je uitgebreid, al die verschillende voorspellingen over onze tijd vinden.

Ik vermoed dat Judas het zich niet bewust was, dat hij werktuig en ingewijde was. Plato zegt al, als wij afdalen naar de aarde, gaan wij door het bad der vergetelheid heen. En heel veel dingen van oud weten worden dan toegesloten. En als je de weg naar binnen gaat, dan wordt je je vaak weer dat oude weten weer bewust, waar we het net over hadden. Dan vind je weer terug wat je eigenlijk weet. Maar, als je in de sfeer van je ratio terecht komt, dan kun je wel nagaan, dat je dan niet bij je innerlijk weten terecht komt. Want de ratio zegt meteen, dat bedenk je zelf, enzovoorts, en neemt dat niet serieus. Dus ik vermoed dat de mens Judas als het ware afgesloten raakte van zijn eigen weten en daarom ook niet meer wist dat hij werktuig en ingewijde was.

Ik heb jullie het nog niet verteld, maar er is een prachtige legende over Judas, een hele oude. Ik zal het heel kort samenvatten. Maar, die is fascinerend om in tot in details te bekijken. Daarin wordt verteld dat hij als kind in een mandje werd gelegd en aan de golven van de zee werd toevertrouwd en zo terecht kwam op een eiland, Ithaka, en door de koningin van dat eiland liefdevol werd opgenomen. Judas, die in een mandje aan de zee werd toevertrouwd. Het doet ons heel erg denken natuurlijk aan Mozes. Maar, uit de oude traditie weten we ook dat het beeld van een mandje, het beeld is van een ingewijde. Dus zowel Mozes als Judas, was een grote ingewijde, vertelt deze legende. En waarschijnlijk stond op dat eiland – en nu vertaal ik meteen even die legende – stond een inwijdingsschool. Maar, Judas, de man die in zijn weten zat, zijn ratio en niet wilde afdalen, heeft de koningin en die school verraden en de inwijdingstraditie achter zich gelaten. Dus hij kreeg een kans in dit leven, alsnog de weg naar binnen te gaan, een ingewijde opnieuw te worden, maar hij sloot zich af, en sloot zich op in zijn ratio. En daarmee werd al dat oude weten onbewust. Voel je? En voor ons allemaal geldt, dat als we sterven en straks thuis zijn, dan zullen we al die grotere verbanden achter ons eigen leven zien, die er zijn, maar die we in dit leven vergeten zijn. Een heleboel verbanden weten we niet meer. Dat zien we straks wel. Want als we dat zien, dan wordt me dat fascinerend! Ja, ik heb een aantal van mijn vrienden en vriendinnen uitgenodigd, om straks gezamenlijk terug te kijken. Om dan, als we aan de overkant allemaal weer thuis zijn, een bijeenkomst te houden en dan gezamenlijk terug te kijken naar onze verbanden. En ik kan me er nu al op verheugen, omdat dan een heleboel dingen duidelijk worden die we in dit leven nog niet helder hebben.

3. Uw eerste vraag aan ons wat doet Judas bij jou? Bij mij niets, dus ook nooit veroordeeld. Het zijn vooral mensen met een zeer Christelijke opvoeding achter de rug, die al die verhalen over Judas als kind meekregen, bij wie ook dat scherpe oordeel een rol gaat spelen. Gelukkig begint er een generatie op te groeien die eigenlijk heel weinig meer weet van het Christendom. En ik zeg, gelukkig, omdat je vrij kunt worden van al die oude oordelen en heel vrij kunt kijken naar de essentie. Ik hoop wel dat jullie je essentie terugvinden, zonder dat gaat het niet.

4. Ook andere mensen altijd in zijn eigen waarde laten zijn, dat is mijn zekere weten, liefde. Daar kan ik het alleen maar mee eens zijn. Als je werkelijk in de kracht van het Hoger Zelf aan komt, dan kom je ook echt thuis in de waarachtige kracht van de Liefde. Want het Hoger Zelf is alleen maar Liefde. Echte onbaatzuchtige, onvoorwaardelijke Liefde.

5. Ik heb altijd gedacht dat satan en de duivel dezelfde zijn. Wat is het verschil? Oh, er is een groot verschil. Het zijn twee krachten. De esoterische traditie heeft altijd geweten dat er twee kwaden zijn. In deze dagen leven we daar weer naar toe, naar Golgotha. En op Golgotha, dat kruis waar Christus aan hangt, met links en rechts een moordenaar. En die beide moordenaars verbeelden beide aspecten van het kwaad. En de juiste weg is de weg

van het midden, de weg van Christus. Door de beide uitersten heen. Dat is een oud weten, wat je in allerlei religies tegenkomt hoor. In de Griekse mythologie moest Odysseus varen tussen twee kapen door, de Scylla en Charybdis. En als hij niet het juiste midden hield, zou hij op één van beide kanten te pletter slaan. De weg van het juiste midden, is de enige weg te leven. In de Chinese traditie kennen we Yin en Yang, de twee uiterste aspecten die elkaar aanvullen. Als je weet hebt van die twee uitersten, dan ga je heel veel in je eigen leven begrijpen. Maar goed dat zou een heel verhaal apart zijn, dus dat zal ik nu niet doen. Maar, even om het duidelijk te maken: Jonge mensen zijn vaak een beetje roekeloos, proberen de uiterste grenzen uit. De meeste ongelukken gebeuren ook met bestuurders, die net hun rijbewijs hebben gekregen, tussen 18 en 25 jaar. Kom je daarentegen oudere mensen op de weg achter het stuur tegen, dan denk je mens, schiet toch es op. Het gaat met een traagheid, maar ook met een soort angstigheid. Jonge mensen zijn een beetje over de grens heen. Oudere mensen zijn een beetje uiterst voorzichtig. Vaak hebben wij het idee, een beetje te voorzichtig. Jonge mensen zijn vaak links, oude mensen vaak rechts. Jonge mensen willen veranderingen, Oudere mensen zeggen: nou er is genoeg veranderd, laat het nu maar. Dus je ziet als het ware twee uitersten. Van het ene uiterste – van het jonge, roekeloos, uitdagend – ga je naar het andere uiterste in je ouderdom – van heel voorzichtig, laat het nu maar, behoedzaam, enzovoorts. En je voelt al wel, het zou leuk zijn als je het juiste midden wist te bewaren. En als oudere mensen ook in de gaten zouden krijgen, dat het heel belangrijk is niet in dat andere uiterste te vallen, maar eerst dit. Je hebt mensen die heel gesloten zijn en andere die heel open zijn. Het juiste midden is de juiste weg voor iedereen. Als je steeds weer door hebt in welk uiterste jij zit, weet je waaraan je te werken hebt om het juiste midden te vinden. In de esoterische traditie wordt de duivel Lucifer genoemd, lichtdrager en de satan wordt Ariman genoemd. Lucifer is het leuke kwaad: ajôh dat kan je wel, over je grenzen heen, huppeldepup. Ariman werkt met angst: moet je niet doen, pas op je krijgt een ongeluk, oppassen, enzovoorts, datte. Voel je? Dus, de duivel is ook altijd de kwispelende slang, weet je wel in het paradijs: oh jôh, dan wordt je als God, dat moet je vooral doen, eet toch van die appel, is gezellig. Nou, ze deed het meteen. Voel je? Dat is Lucifer. Maar, Ariman zegt: nee hoor, boeh, dan zul je in zweet en tranen hier op aarde moeten werken. Dat donkere kwaad. Op dit ogenblik is het bij uitstek de tijd van Ariman. Er wordt heel erg in onze wereld met angst gewerkt. De macht van Ariman, satan, neemt toe. De ziekte kanker neemt ook toe en dat is een typische ziekte van Ariman – verkrampen, verharden, opsluiten. Open gaan, maar niet doorslaan naar de Luciferische kant, maar het juiste midden. Het leuke is, op de beurs zie je heel veel Arimanische mensen, satanische mensen, maar dat klinkt veroordelend. In spirituele kringen zie je heel veel Luciferische mensen, duivelse mensen. Wat klinkt dat gek als ik het zo vertaal hè. Je moet het echt zonder waardeoordeel zien. Het Luciferische is: lekker zweven, oh wat mooi, wat bijzonder en vergeten stevig met beide benen op de grond te staan. Arimanisch is juist een beetje te veel op de grond staan en vergeten dat er een andere wereld is. En je ziet al weer, de weg van het juiste midden is de enige weg. Ik denk, dat in deze tijd het heel belangrijk wordt om het dubbele aspect van het kwaad door te krijgen. In de oude voor-Christelijke tijd hoorde het inzicht in die dubbelheid van het kwaad bij een bepaalde fase van de inwijdingsweg. Als je ver genoeg geestelijk gegroeid was – dus bij je eigen kern gekomen was- dan ging op een gegeven moment ook vanzelf het weten open dat het kwaad tweezijdig is. Voel je? Dus het is een bepaalde fase in onze ontwikkeling. En ik denk, nu we meer en meer met het kwaad geconfronteerd worden - het donker, agressie, zinloos geweld, noem het allemaal maar op - nu wordt het ook belangrijk om het dubbele aspect van het kwaad door te krijgen. Goed, ik kan hier de hele avond over door vertellen, maar dat doe ik nu niet. Ik heb nu een ander thema. Maar, houdt het maar in de gaten, want je zult het de komende jaren zeker tegen komen.

6. Ik hoor wel eens van mensen dat ze een incarnatie zijn van één van de apostelen, ook van Judas. Och ja, dat klinkt gezellig. Maar, ik heb in mijn leven al van 30 mannen gehoord dat ze Johannes waren en van zeker 70 vrouwen dat ze Maria Magdalena zijn. Dus ik vind het wat veel worden. En dan heb ik het alleen nog maar over Nederland. Dus ik denk, laten we een beetje bescheiden zijn. Het is wel zo: de inspiraties - en ik neem het wel serieus hoor - want de inspiraties van de discipelen werken in deze tijd heel sterk. En als je bijvoorbeeld heel sterk door de energie van Maria Magdalena geïnspireerd wordt, kan dat voor je gevoel gaan aanvoelen, alsof je haar zelf bent. Het betekent dat je dus een hele diepe binding hebt en door haar energieën wordt gedragen en geïnspireerd. Maar, pas op, kijk uit, dat je niet zegt: ik ben haar. Het voelt aan en dat betekent dat je een hele sterke inspiratie hebt. Anderen hebben wel eens gezegd dat dat niet zo is, maar dat ze een hele nauwe verbinding hebben met deze apostel, zodat ze het gevoel hebben dat ze dat leven van deze apostel als hun eigen leven beschouwen. En dat is precies wat ik zei. Hoe zit het in elkaar? Nu dat hebben we al gehad.

7. Er zijn verhalen in de omloop dat Jezus niet aan het kruis gestorven is. Wat is de waarheid? Och Here, dat moet je niet aan mij vragen. Ik houd niet zo van de waarheid en daar bedoel ik mee: het gaat om de symbolische betekenis, de geestelijke betekenis van al die verhalen. De moderne mens, die heel sterk in het denken, de ratio komt, die wil weten hoe zit het nu? Is het het één of het ander. Het boeiende is bijvoorbeeld, in de Bijbel - als je de vier evangeliën bij elkaar zet - ze kloppen niet! De één vertelt het zus, de ander vertelt het zo en het staat vaak haaks op elkaar. Hoe zit het nu? Dat interesseert de Bijbelschrijvers geen donder. Ik zeg het maar even recht toe, recht aan. Want, als je naar grootste gebeurtenissen van de ene kant kijkt, ziet het er zo uit. Kijk je van die kant er tegen aan, dan ziet het er zo uit. We nemen dus allemaal fragmenten van de waarheid waar. Dus nooit zeggen: zoals ik het zie; is De waarheid, nee dat is mijn manier, waarop ik iets van die waarheid mag gaan aanvoelen. Maar, er zijn andere manieren ook mogelijk. Het is met name het verschil in de moderne tijd als je met deze vraag: is Jezus wel of niet gestorven aan het kruis, het verschil tussen Theosofen en Antroposofen. Voor Antroposofen is het heel belangrijk - voor Steiner was het heel belangrijk - hij is daadwerkelijk gestorven aan het kruis. En voor Theosofen was veel belangrijker de symbolische betekenis: Hij is door een hele hoge inwijding heen gegaan, maar dat hoeft niet per sé aan het kruis geweest te zijn. Ik zeg altijd voor mezelf: kijk nou es zelf naar binnen, hoe voelt het voor jou? Kijk es goed, hoe voelt het voor jou? En neem dat dan mee als jou weg om te kijken naar dit geheim. Als ik zelf kijk, dan kan ik niet anders dan zien dat hij werkelijk door de dood is heen gegaan, echt waar. En ik kan je ook alle geheimen vertellen daarom heen, dat is ongelooflijk ingrijpend en prachtig. Nou één, omdat zich dat volgende week afspeelt. Want binnenkort is het stille zaterdag, weet je wel? En dan is Jezus gestorven. En het oude evangelie van Nikodemus, ook zo'n bijzonder apocrief evangelie, dat vertelt dit geheim: dat Jezus in de astrale wereld is afgedaald op stille zaterdag, na zijn dood. Af, neder, gedaald ter helle, zegt de geloofsbelijdenis, astrale wereld. De oude traditie vertelt, dat in die tijd - 2000 jaar geleden - daar in die astrale wereld miljoenen mensen vast zaten, die de weg niet meer konden vinden naar de Lichtwereld. Ze waren te zeer afgestompt, in hun ego terecht gekomen, om bewust te worden. In de eerste Petrusbrief wordt zelfs verteld dat er in de astrale wereld - rond het jaar 0 - een heleboel mensen vastzaten en niet verder konden komen - uit de tijd van Noach. Dus, uit de tijd van de ondergang van Atlantis. Maar, vertelt het evangelie van Nikodemus; toen Jezus Christus daar, na zijn dood aan het kruis, in die astrale wereld binnen trad. Toen begon daar een stralend Licht te schitteren. Een groots Licht, wat nooit eerder in die zo duistere wereld geschenen had, begon te stralen en te schitteren. En al die miljoenen doden - die daar ronddoelden in vage, halve onbewustheid - ze werden door dit Licht aangeraakt, wakker geroepen, en ineens wisten ze, wij mogen naar de Lichtwereld toe. Het evangelie van Nikodemus beschrijft dat Jezus Christus door die astrale werelden door

liep en zo door liep de Lichtwerelden binnen en naar omhoog en al die miljoenen liepen zo achter hem aan. Zo werden de poorten van de dood verbroken. En dat is het geheim van stille zaterdag: op aarde is het stil, maar in de geestelijke wereld wordt eindelijk de weg geopend naar het Licht. Met stille zaterdag is dat voor mij ook altijd een heel bijzonder iets om de hele dag bij dit geheim een beetje stil te staan. Ik vind die stille week altijd iets prachtigs. Dat is voor mij het hoogtepunt van het jaar. Elke dag leef ik zo'n beetje met het geheim van die dag. En op stille zaterdag met dit geheim. En weet je wat zo mooi is: de esoterische traditie vertelt ook altijd, dat iets wat op aarde gebeuren gaat, altijd eerst plaats vindt in de geestelijke wereld. Het moet eerst daar gebeuren en dan kan het op aarde gebeuren. Toen, 2000 jaar geleden, is de terugweg naar het Licht open gegaan in de geestelijke wereld. Nu, 2000 jaar later, gaat dat hier op aarde gebeuren. En dat is het grote geheim waar de hele spirituele traditie van deze tijd zich over buigt. Eindelijk mogen we nu ervaren hoe Christus in ons tot leven komt, wakker wordt, ons bezielen gaat en ons brengt tot een transformatie van de hele aarde en de hele wereld. Als ik dit zo vertel voel je, ja ik sta in die traditie, dat is mij eigen, waarbij Jezus Christus aan het kruis gestorven is. Ja, ik vertel het toch. Met Pinksteren, vorig jaar, toen ben ik drie dagen lang meegenomen vanuit de geestelijke wereld naar Golgotha. En heb ik drie dagen lang zo het geheim mogen schouwen, wat daar gebeurde, stap voor stap. Ik heb tot in mijn tenen nog weer gevoeld en gezien, wat de essentie en het geheim is van die gebeurtenis. En daarom voel ik tot in mijn tenen, voor mij is hij echt door de dood heen gegaan. En alleen zo kon het geheim zich openbaren. Vandaar dus Golgotha, mijn nieuwe boekje, waarin ik die drie dagen in tekst heb proberen samen te vatten, om dit geheim of dit geschenk door te geven.

8. Is er een relatie, of niet, tussen de schaduw en een negatief zelfbeeld? Welke is dan die relatie of wat is dan het verschil? Ja, een negatief zelfbeeld, dan zit je heel erg in de kracht van je schaduw. De innerlijke Judas zegt; jij kan niks, jij bent niks, het lukt je toch niet, enzovoorts. En als je negatieve jeugdervaringen hebt meegekregen, die dat negatieve zelfbeeld oproepen, nou dan is het een heel gevecht om daar gaandeweg van los te komen. Maar, het is wel belangrijk om daar los van te komen. Want alleen dan kom je los van die schaduw. Wat mijzelf erg geholpen heeft - want ik ken dat natuurlijk ook zelf - is keer op keer in meditatie het gezicht van Christus voor ogen halen. En even proberen te zien hoe hij mij aankijkt. En als ik dat echt probeer en ik kijk dan in die ogen, dan zie ik zo'n volkomen aanvaarding, zo'n volkomen liefde: het is goed Hans, zoals je bent. En dan kan ik door zijn ogen heen mijzelf leren aanvaarden en voelen als goed. Ik kan je alleen maar aanbevelen deze oefening - ik zou zeggen, bijna dagelijks - te doen. Dat helpt heel erg bij die genezing van dat negatieve zelfbeeld. Natuurlijk kun je allerlei therapieën doen en dat helpt ook en dat moet je zeker niet nalaten, maar dit is een kracht en een steun, die in het hele proces heel sterk kan meewerken. Voel je? Als ik in dat gezicht kijk, wordt ik ook zo rustig, helemaal verstild. En dat betekent dat ik op dat moment inhaal in de kracht van mijn Hoger Zelf. Dat bewerkt dus alleen dat kijken in die ogen. Hè, hè, hij brengt me waar ik eigenlijk hoor te zijn, bij de kracht van mijn Goddelijke ik. En die kracht van het Goddelijke ik, is er een van volkomen aanvaarding en alles is goed en een beetje meer vertrouwen in jezelf.

9. Waarom moest de Christuskracht bevrijd worden via een moord?

Een moord? Het moest door de dood heen. De Christus, die allerhoogste kosmische kracht, die wilde hier op aarde geboren worden. Alleen dan kon die in ons hart geboren worden, als hij een aardse kracht geworden was. Hoe kon die allerhoogste kosmische geest van de Liefde, die in de hoogste werelden woonde, hoe kon die nu in vredesnaam een aardse kracht worden? Nu, dat is één lange weg van het offer geweest. Steeds verder afgedaald, afgedaald, afgedaald.

En steeds weer iets van zijn schoonheid en glans afgelegd. En uiteindelijk de sfeer van de aarde binnengegaan. En toen bij de doop in de Jordaan in Jezus neergedaald. Helderzienden vertellen dat vanaf dat moment van de doop in de Jordaan, zagen ze voor de borst van Jezus een hele grote mistige wolk. Die wolk is de Christusgeest. Want, Jezus was niet in staat om die enorme Goddelijke kracht in één keer in de beperktheid van zijn lichaam op te nemen. En de helderzienden vertellen dat ze in de loop van drie jaar die grijze wolk steeds kleiner zagen worden. Steeds meer kon Jezus de Christusgeest in zich opnemen. Steeds meer vond de Christusgeest de mogelijkheid om zich aan te passen aan de beperkingen van het lichaam van Jezus. Voel je? Hij had natuurlijk helemaal door het lichaam van Jezus heen kunnen stralen, nee, hij wilde door het lichaam, door het ego van de mens Jezus heen, helemaal tot de nederigheid van aardekracht omgevormd worden. Dat is een offer, voel je? En toen, toen Jezus in Getsemane was, toen dreigde hij te sterven. Zijn zweetdruppels werden bloeddruppels – in de Griekse tekst, het staat ook in de Bijbeltekst - hij verkeerde in doodstrijd, letterlijk in doodstrijd. Zijn lichaam begaf het. Die grootste krachten, drie jaar lang daar doorheen gestroomd, zijn lichaam gaf het op. En Ariman lachte al in zijn vuistje: aah... Het laatste restje Christusgeest was nog buiten het lichaam van Jezus. Het laatste restje was nog niet in hem opgenomen. Het proces was net nog niet voltooid. Kon die op de valreep dit grootse gebeuren verstoren? Maar, Jezus vond de kracht om tot drie keer toe nee te zeggen tegen de verlokking om op dat moment te sterven. Hij was zo moe. Zijn lichaam gaf het op. Hij hoefde alleen maar ja te zeggen en hij zou uit zijn lichaam gefloept zijn. Maar hij zei: nee, tegen die verleiding. Maar, knòkken, knòkken dat hij moest met zijn laatste krachten om dat te volbrengen! Tot drie keer toe bidden en dan staat er dat na drie keer de engelen kwamen om hem kracht te geven. En toen, toen hij aan het kruis gespijkerd was, toen heeft Jezus het laatste restje van de Christusgeest in zijn lichaam opgenomen, veraardst, vermenselijkt. Toen, daar, werd die allerhoogste Christusgeest, eindelijk, eindelijk, een aardse kracht. En zo kon Jezus sterven om aan het kruis te zeggen: en toen gaf hij de geest, de Christusgeest, die nu tot een aardekracht was omgevormd en die vanaf dat moment over de hele aarde zwerft en overall zoekt: staat daar een hart open, kan ik daar al naar binnen gaan? Kan ik daar het Goddelijke ik al wakker roepen? De Christusgeest zwerft al 2000 jaar over de aarde. Maar, nu is de tijd dat hij massaal in ons geboren kan worden. Hè, hè.

Weet je wat ik zo prachtig vind? En dan hou ik op hoor, maar het is zo mooi, ja dat vind ik echt, dit zijn de dingen waar mijn hart altijd zo vol van is: wat Jezus in die drie jaar gedaan heeft, die Christusgeest in zich opnemen, dat proces, daar zullen wij nu aan beginnen en daar hebben wij nog honderden incarnaties voor nodig. Want, dat is een proces. Die allerhoogste kracht helemaal in je op te nemen! En helemaal daardoor getransformeerd te worden. Al zijn lichamen getransformeerd, enzovoorts. In drie jaar heeft hij de hele rest van de evolutie, die wij gaan afleggen, voorgeleefd. En zo, als 1 mens deze transformatie bewerkt, dan wordt die mogelijk, in principe, voor alle mensen. Dat is iets van dat grote geheim van Golgotha. Het hangt voor mij allemaal samen met dat moment. Ik kan niets hiervan bewijzen. Dat hoeft ook niet, dat ga ik niet eens proberen. Ik wil alleen maar zeggen, zo mag ik het zien. Zo leeft het in mijn hart en zo is het een geheim ook. En wat ik wel heel leuk vind: als ik hierover vertel aan jongeren, die zeggen meteen vaak ja. Eigenlijk Hans, wist ik al wat je vertelt. En dan ben ik zo blij dat ik dat diepere weten, juist op dit punt kennelijk mag wakker roepen. Het is nog moeilijk te begrijpen, hoe Judas verrader kon zijn, maar toch ook een hoge ingewijde. Nou, als ik naar mijzelf kijk, weet ik dat ik af en toe een enorme schoft kan zijn. Maar, op andere momenten kan ik ook hartstikke lief zijn. Ik ben het beide. En ik geneer me rot af en toe, als ik echt terug kijk en ik zie die donkere kanten, en ik kan heel blij zijn als ik die andere kant even mag zien. En mag zien wat ik mocht geven. Beide kanten heb ik. We zijn hier op aarde licht en donker, Judas en Jezus.

Overigens, ik zeg dat steeds maar weer, maar ik hoop ten overvloede: jullie hoeven niets te geloven van wat ik zeg. Ik meen het echt. Alleen dat wat je aanspreekt en waar je iets mee kan, neem dat mee. Het gaat erom dat je bij jouw eigen weten komt, op jouw manier, hoe het voor jou voelt. En ik kan alleen maar hopen dat ik iets mag aanraken, wat jou op jouw weg verder helpt.

10. Je legt heel gemakkelijk de verbinding tussen Judas de Makkabeër en Judas Iskariot. Kan, mag dat zo maar via reïncarnatie?

Nou, je moet er heel voorzichtig mee zijn. Dat ben ik met je eens. Gelukkig is dit een gegeven dat bijvoorbeeld door iemand als Rudolf Steiner ons wordt doorgegeven. En ook door andere zieners is dit doorverteld. Nu neem nooit zomaar iets aan over wat anderen vertellen, maar ik probeer altijd te zoeken, kan ik dit zelf ook checken. Voelt dat voor mij als waar. Kan ik dat innerlijk accepteren. En soms zegt mijn hart, nee flauwekul, dan ik begrijp er niets van. Dan laat ik het liggen. En als het dubbeltje valt in de gleuf en ik voel, tsjak, dat is het, dan neem ik dat mee, want dan is dat ook mijn innerlijke waarheid. En ik leef hier al heel lang mee. En ik voel, ja dit is waar. Voor mij is dit de manier, waarop ik ermee kan omgaan. En dan ga ik verder zoeken en dan ga ik steeds meer verbanden zien enzovoorts en dan groeit het steeds verder. Zo gaat het ongeveer.

11. Machten van het kwaad brachten Judas tot zelfmoord. Is zelfmoord altijd een gevolg van de machten van het kwaad? O nee, hou op, wees voorzichtig! Want, er zijn zoveel vormen van zelfdoding. Ik heb zo wie zo een hekel aan het woord zelfmoord, omdat ik weet dat dat woord kwetsend is voor veel nabestaanden van iemand die door zelfdoding gestorven is. Het houdt zo'n oordeel in, zo'n moreel oordeel. Houdt het nuchter: zelfdoding. Dat is tenminste zonder oordeel. En wil je even onthouden: bij de vele incarnaties die wij doorleven, zit ook zeker een incarnatie waarin wij door zelfdoding zullen sterven. Het hoort namelijk bij een van de vele levenslessen die wij in dit leven opdoen. Zo simpel. En ik hoef niet te oordelen over anderen. Dat zal ik ook niet doen. Alleen, we weten uit dit voorbeeld van Judas, hoe het bij hem specifiek gegaan is. Maar, laat dat niet meteen weer algemeen beeld worden, want dan ga je weer met regeltjes en dogma's werken, weet je wel? En dat zouden we toch proberen af te leren, dacht ik.

12. Kun je uitleggen hoe iemand, die als 13^e geest wordt beschouwd helemaal in de ratio zit? Ja, ik hoef maar naar de televisie te kijken. En dan zie ik soms mensen, waarvan ik denk, hoe kan je? Die zitten alleen maar in de kop, helemaal in de kop. Maar, als ik goed kijk, dan zie ik daar hele bijzondere mensen, voorbij die kille buitenkant van de ratio. Dus, ik vind het niet zo moeilijk om dat te begrijpen. Want, ik hoef maar de televisie aan te zetten en ik krijg het ene voorbeeld na het andere. Kijk eens goed naar de mensen. En kijk nu ook eens voorbij de buitenkant. Want in ieder mens leeft voorbij de buitenkant, die beperkte buitenkant van het ego, een veel grotere, diepere kracht. En als je dat gaat zien, dan kun je soms zelfs glimlachen om die buitenkant die je getoond wordt. En dan heb ik zo iets van, ach ja, ik weet wel beter. Voel je? Want, dan kun je daarachter en daar verder kijken.

13. Zouden we over lichttijd, bijvoorbeeld over 10 of 20 eeuwen, ook zo over Saddam Hussein of bijvoorbeeld Hitler, kunnen denken?

Ik hoop dat het niet zo lang hoeft te duren, voor we dat leren. Want, het is belangrijk dat wij zo leren denken. Ik denk, maar nu denk ik hele grote dingen: misschien is ook Hitler wel iemand die een offer heeft gebracht om deze rol van het kwaad te spelen. En, misschien is Osama Bin Laden ook wel zo iemand. Aan mij is niet het oordeel. En in ieder, ook in Osama Bin Laden, zit achter deze verharde buitenkant, een Goddelijke kern. Oordeelt niet opdat je

niet geoordeeld wordt. En dat geldt zelfs voor zulke negatieve krachten en persoonlijkheden ervarend, zoals we ze zelf noemen. Maar, ik zeg dit heel voorzichtig. Hier kun je uren over doorpraten en denken. En dat moet je ook doen, want dat is heel belangrijk. En denk niet dat ik het kwaad goedpraat. Integendeel, het donkere is donker. En daarom blijf ik Judas een verrader noemen. Je moet het niet goedpraten. Kwaad is kwaad. Wat Hitler gedaan heeft, is goddeloos. Voel je? Wel zo benoemen. En tegelijkertijd, net als bij Judas: misschien is het tegelijkertijd een offer. Maar, dat zullen we later wel zien.

14. In het artikel van National Geographic stond als laatste zin, dat de herboren Judas op het punt staat zich kenbaar te maken. Misschien niet letterlijk, maar hier kwam het wel op neer. Wat voor impact kan dat volgens u hebben op de wereld en op de mensheid? Wat zou het positieve van deze reïncarnatie kunnen zijn?

Ik heb hier juist door het voorbeeld van Judas de Makkabeër en Judas Iskariot, even proberen te laten zien, hoezeer het positieve en het negatieve in twee levens elkaar kunnen afwisselen. Zoals het licht en het donker. En kun je je voorstellen dat Judas in de geestelijke wereld, - terugkijkend op zijn eigen leven en bestookt door al die donkere gedachten van ons – zich rot geschrokken is? Van dit helemaal opgesloten raken in het denken? Kun je je voorstellen dat hij met een heel diep voornemen naar een nieuw leven toekwam? Nu wil ik, vanuit het ego, naar de kracht van het Hoger Zelf zakken. Want, nu heb ik zo gezien hoeveel donker het teweeg brengt als je opgesloten raakt in het ego. Ik denk, dat de nieuwe incarnatie van Judas een hele positieve geworden is. En hij is inmiddels al weer een aantal malen teruggekeerd. Als je dan die Judas in jezelf hebt omarmt, dan heb je de Judasenergieën op het wereldtoneel, dat er ook grimmig uitziet, is dus ook een afspiegeling van je eigen donkere kant. Maar, hoe ga je daar mee om? Licht brengen, toekijken, overreden, enzovoorts.

Ik moet steeds denken aan dat prachtige voorbeeld van de Dalai Lama. De Dalai Lama die zei – na het instorten van de Twin Towers – heel laconiek, en de hele wereld was nog helemaal verbijsterd, in woede enzovoorts, hij zei heel laconiek: dit is een kans. En hij bedoelde: Bush, pak het vliegtuig, ga – ongewapend, zonder bescherming – naar Osama Bin Laden toe en vraag hem: Vanwaar deze haat? Zoveel bitterheid en haat en is er een mogelijkheid om dat te overbruggen en te overwinnen? Dat zei de Dalai Lama. Maar, Bush koos de oude manier. Als de schaduw zichtbaar wordt: slaan, terugslaan. En zo begon hij de oorlog tegen terrorisme. Dat is de oude weg, slaan, terugslaan, de weg van het karma. Je verzoenen, vragen waarom, hoe, respect, dat is de nieuwe weg, de weg van het aanvaarden van Judas. De heelwording zoeken met Judas. In het klein zal dat moeten en in het groot zal dat moeten. En ik hoop echt op een nieuwe generatie die geboren wordt, de Nieuwetijdskinderen. En die zullen dit gaan doen. Wij vormen een brug voor die Nieuwetijdskinderen. Maar, ze gaan het doen.

Oh, nog een leuk detail, ik kan het niet laten: de afgelopen kabinetsformatie, heeft eigenlijk, als je goed oplet, iets bijzonders aan het licht gebracht. Bos en Balkenende, hand in hand, samen in één kabinet, hè? Voor die tijd hadden ze gezegd: wij kunnen nooit samen in één kabinet. Er zal er 1 plaats moeten maken. Dat zei hun ego. Gelukkig heeft de koningin in al haar wijsheid een spirituele informateur benoemd, Herman Wijffels. En dat weten weinig mensen, maar dat is iemand die zeer bevlogen is en helemaal midden in de spirituele traditie staat. En die heeft spirituele gesprekstechnieken meegenomen – hier vlakbij – naar Beetsterzwaag. En dankzij die spirituele gesprekstechnieken, heeft hij het bij beide voor elkaar gekregen, Balkenende en Bos, dat ze niet vanuit het ego het gesprek aangingen, maar nu vanuit de wijsheid, het geduld en acceptatievermogen van het Hoger Zelf. En ineens zag je het gevolg: ze zitten zeer eendrachtig, tot op dit moment, in één kabinet. Hier heb je één klein voorbeeld wat spirituele bewustwording kan bewerkstelligen. Mooi hè. En dit is slechts een kleine voorbode naar iets wat steeds meer zal komen en duidelijk worden. En de Nieuwetijdskinderen, zij gaan dit echt veel verder openbreken. Dat gaat gebeuren. Het is onze

taak om de weg voor hen te effenen. Dat ze zich een beetje thuis kunnen voelen op aarde en zich een beetje begrepen kunnen voelen door ons. Nou dat is een hele klus. Omdat ze vaak met zoveel andere energieën, zoveel onrust, zoveel gedoe, op aarde zijn gekomen. Maar ons nodig hebben: ons begrip, inzicht, onze liefde, om hun eigenlijke opdracht straks te kunnen uitvoeren.

15. Het donker moet eerst door het licht. Na Judas, wanneer de duivel, wanneer de satan?

Ja, heel kort. Dit is zo'n groots thema, maar het is wel mooi. De oude esoterische traditie – en die is al van voor de Christelijke tijd – die heeft verteld: als we door de bocht zijn gegaan, de mensheid gaat groeien – het Hoger Zelf in ons is ontwaakt, daar ga ik dan vanuit, we zitten nu midden in de geboorteweën – en we beginnen steeds meer te leven vanuit de kracht van het Hoger Zelf, dan gaan we een weg van vergeestelijking beginnen. We zijn helemaal afgedaald in de aarde en nu gaan we de weg omhoog beginnen. En weet je, tot nu toe zijn we steeds door Lucifer en Ariman, de duivel en de satan, meegetrokken naar beneden de materie in. En nu zullen wij aan hun greep ontsnappen en de weg van de Liefde, van de vergeestelijking gaan vinden. En wie zullen ons tandenknarsend volgen, vol boosheid en verzet, maar toch, Lucifer en Ariman. En als wij de weg terugvinden, de hele mensheid – terug naar huis, naar de geestelijke wereld – en als deze aarde nieuw geworden is, een nieuwe hemel en wij zijn thuis gekomen, dan zullen ook de duivel en satan, Lucifer en Ariman thuiskomen. Mooi hè? Zij hebben ons helpen afdalen. En dat is een cadeau hoor. We moesten door de stof heen, wakker worden en wij brengen hen weer thuis. Dit zijn zulke grootse dingen die jullie vanavond vragen. Maar, het is wel prachtig als je daar voor jezelf daarover doordent, doormediteert, hoe meer je dat gaat vatten. Hoe meer je gaat zien hoe bijzonder en ook hoe prachtig onze tijd is. Als je kijkt voorbij de buitenkant, is dit zo'n prachtige tijd, de grote wending, die op alle gebieden begint door te breken.

16. Is deze interpretatie van Judas niet een beetje saai? Ik had verwacht dat hij over meer raffinement zou beschikken om het drama juist zo te ensceneren.

Kijk es terug naar je eigen leven. Heb jij nou het drama van jouw leven geregisseerd? De meeste mensen gaan ergens wel door een drama heen in hun leven. Maar, bijna niemand heeft het geregisseerd. Het komt onverhoeds, zonder dat je het wil, op je af en dan mag je er doorheen. Wat dat betreft hebben we dan allemaal saaie levens. Maar, in die zin is Judas hartstikke menselijk.

17. Is Judas nu op aarde? Hij is al eens geïncarneerd en is dus niet 2000 jaar in de geestelijke wereld. Ja hoor, wij kunnen èn in de geestelijke wereld zijn, en op aarde. O jee, nu zeg ik weer zoveel. Eigenlijk is het simpel te begrijpen. Wij, dat zijn wij, die Goddelijke geest, weet je wel die Christusgeest. Maar, op dit moment is van die Goddelijke geest nog maar een fractie geïncarneerd., Meer verdragen wij echt niet. We zijn geen Jezus, begrijp je? Dus het grootste deel van onze Goddelijke vonk is nog thuis. Vandaar vaak ook dat gevoel van heimwee. En vandaar ook dat stemmetje van het geweten van ons Hoger Zelf, dat thuis gebleven is. Als wij weer naar huis gaan en wij reïncarneren weer, reïncarneert maar een klein deel van ons Goddelijke ik. De rest blijft thuis. Voel je? Maar, dat is niet zo vreemd hoor. Hoe kan dat nou, tegelijk hier en daar zijn? Het wordt steeds gewoner. Nieuwetijdskinderen kunnen dat al. In een lichaam hier zijn en dan uittreden en dan daar zijn. Die begrijpen dit geheim van binnenuit al.

18. Wat waren de latere reïncarnaties van Judas?

Ik heb daar wel een vermoeden van, maar nog te weinig om daar met zekerheid naar buiten toe over te spreken. Dus, dat laat ik eerst in alle rust betijen in mijzelf, totdat ik voel dat het

mag of kan om daarover naar buiten toe te treden. Maar, ik heb ook nooit zo de behoefte om die dingen zo uitgebreid te benoemen. Want, ach, daarom gaat het niet. Het gaat om deze diepere inzichten en grote geheimen.

Ik ben aan het eind van mijn vragen. Ik vind dat ik keurig op tijd gedaan heb. Ik dank jullie wel. Heel mooi, we zijn begonnen met Judas, maar op de een of andere manier in het vragenuur, werd het door de vragen, een soort voorbereiding op de stille week. En dat vind ik een cadeau wat jullie mij gegeven hebben. Want, ik heb al gezegd: ik vertel daar zo graag over. Ik wil jullie ook bedanken voor het luisteren. Want, het is zo heerlijk om te vertellen en dan tegelijkertijd van alles op gezichten te zien gebeuren. En er werd heel veel gedacht – zo af en toe met een mond getrokken, nu ga je wat ver, enzovoorts – maar vooral na de pauze werden jullie gezichten in snel tempo heel kwetsbaar. En dat was een prachtig gezicht. Ik zou bijna gunnen dat jullie het allemaal van hieruit effe zagen. Zoveel kwetsbare gezichten, dat is prachtig! Het betekent dat jullie echt je hart hebben open gezet en meegevoeld, meegedacht hebben met een open hart. Maar, het allermooiste is altijd weer, dat als wij zo kwetsbaar met elkaar zijn, dan is de geestelijke wereld ook zo dichtbij. En om ons heen staat nog steeds een grote kring van engelen. En op het moment dat ik dit vertel, beginnen ze uitgebreid te klappen. Zo blij zijn ze met onze verbinding en wat we in onze verbinding vanavond met elkaar gedaan hebben. En in ons midden staat de Christus zelf. En hij staat daar met hele grote uitgestrekte armen, handen. En vanuit zijn handpalmen komen allemaal draden van licht. En naar ieder hart gaat 1 draad uit. En daarom voelen we ook: Hij is degene die het eigenlijke werk vanavond doet. En daarom is mijn afsluitende wens altijd weer: Moge datgene wat Hijzelf vanavond in jou heeft neergelegd, aangeraakt, open gemaakt, moge dat verzegeld worden. Zodat je, vanavond thuis, morgen, zult voelen: er is wat gebeurd vanbinnen. Voel maar, probeer het niet te begrijpen, dat lukt toch niet. Als je het voelt, geef even gezellig een knipoog naar boven en ga dan als een gezegend mens verder op je weg. Bedankt, wel thuis, tot ziens.

***

*****

***

Verzorging verslag:
Joke van Roon

